

De Cyclus van de Middellandse Zee (1):Tussen Keulen en Parijs ligt de weg naar...

Voor U ligt het eerste verslag van de Cyclus rond de Middellandse Zee. De pen werd ditmaal door Degi vastgehouden, Allard voegde het recept toe en Just de Cyclus in Cijfers. Het geheel werd door mij verwerkt tot het nu volgende verslag. Ik hoop dat U even- veel plezier zult beleven aan het lezen van het verslag als de jongens aan hun fietstocht.

Met vriendelijke groet, Fenneke

Hoe het is om voor langer dan een half jaar met je fietsje de wijde wereld in te trekken realiseer je je achteraf waarschijnlijk pas het best. Het vertrek op 1 september uit Amsterdam deed ons echter beseffen dat de tocht rond de Middellandse Zee nu echt begonnen was. De stevige handdrukken, de innige omhelzingen en de laatste kussen van de ruim honderd aanwezigen maakten dit vertrek tot een ontroerende ervaring.

Het is dan ook bijna confronterend diezelfde avond gewoon onze tentjes op te zetten op de Hollandse klei bij Vianen. Stilletjes eten wij er onze macaronihap en klinken onze afscheidswijn op het welslagen van deze tocht. Diezelfde avond is er toch nog plaats voor enige hilariteit. Just blijkt, ondanks zijn schijnbaar waterdichte voorbereiding, zijn jas te zijn vergeten. Vader Kalverkamp is echter zo goed om de volgende morgen om zes uur met de jas in Vianen klaar te staan.

De fietstocht is begonnen. De verschillende rivieren steken we met schattige veerpontjes over en al snel worden de open uiterwaarden vervangen door de Brabantse bossen. De derde dag fietsen we bij Valkenswaard de grens met België over. Het fietsritme komt er al aardig in te zitten.

Dit is nu ons dagschema:

7.00 uur: opstaan. tentjes inpakken en een kopje thee drinken

8.00 uur: vertrek

Na 20 km: tijd voor ontbijt

Na 65 km (ca. 13.30 u): lunch, in totaal uur rust

Na 100 km (ca. 17.30 u): Een plekje zoeken voor de tentjes. Koken.

21.00 uur: bedtijd

Na het saaie Noord- Belgische landschap steken we bij Visé de Maas over. Deze rivier vormt hier de scheiding tussen twee taalgebieden en tussen een vlak en een bergachtig landschap. Beide verschillen zullen we goed gaan bemerken en doen ons beseffen nu echt weg uit Nederland te zijn. Tot Italië moeten we ons nu met de Franse taal zien te redden, wat ons redelijk goed af blijkt te gaan. Althans wat onze eerste levensbehoeften betreft; water, eten en een plek voor de tent. Verder gaat onze communicatie met de plaatselijke bevolking in de eerste instantie niet.

De steile hellingen van de Ardennen zijn de eerste test van ons uithoudingsvermogen. Afgelopen voorjaar waren wij hier al eerder om te trainen. Toen liet Degi precies zien hoe je een berg *niet* moet beklimmen. Enthousiast als hij is schoot hij steeds als eerste omhoog, met maar één doel: de top. Nee, een berg bestijg je door je fiets in de lichtste versnelling te zetten en je, rustig doormalend, richting de top te bewegen. Maar focus je niet op die top. Kijk om je heen, naar de koeien in de wei en de bomen langs de weg en fiets in een tempo dat je desnoods de hele dag vol kunt houden. Zo zijn wij ongeschonden de Ardennen door

gekomen. Dit geldt echter niet voor de fietsen die nu al gebreken beginnen te tonen. We tellen reeds twee lekke banden en, meer serieus, een gebroken laspunt in Degi's voordrager (waar je je tassen aan hangt). Gelukkig vinden we in Luxemburg voldoende materiaal om het mankement te verhelpen.

In de stad Luxemburg, waar we 6 september arriveren houden we onze eerste rustdag. De stad is gebouwd op de top van enkele steile rotsen, met elkaar verbonden door hoge bruggen. Tussen die rotsen is het heel groen. De vele bossen en veldjes en bossen maken het bijna landelijk. Op de rotsen staat de oude stad met imposante verdedigingswerken. Heel apart. In Luxemburg hebben we 482 km op onze teller staan. Volgens het schema zouden dat er 372 moeten zijn! We hebben tot Marseille 80 km per dag gepland, terwijl we er nu honderd rijden. Een te krap geschat schema? We storen ons er niet zo aan. Achter op schema zullen we wel niet komen.

Via het drielandpunt bij Schengen rijden we Noord-Frankrijk binnen. Hiervan wordt gezegd dat het het saaiste gedeelte van Frankrijk is. Het is tijdens de Eerste Wereldoorlog grondig verwoest en de leeg gelopen dorpen worden slechts door ouderen bewoond. Maar het glooiende landschap van afwisselend akkers en bossen spreekt ons zeer aan. De oude mensjes, de mannen steevast in het donkerblauw met een zwarte alpinopet, kijken ons breed lachend aan en geven ons allemaal een welgemeend "Bonjour!" na. Waar gebeurt dat nog in Nederland, dat een volslagen onbekende overal "Goedendag!" wordt gewenst? En zo welgemeend? Deze mensen mogen dan in een saai landschap leven, ze zijn er maar mooi gelukkig mee.

De route van Maastricht naar Marseille volgen we uit een boekje. Wij komen dan ook veel andere toerfietsers tegen. Soms nemen wij alternatieve routes, wat dan duidelijk te merken is aan de meer verbaasde reacties van de mensen die wij dan tegenkomen. Maar we vormen ook een aparte verschijning. We fietsen op moderne fietsen met dikke framebuizen en ligsturen. De vijf tassen geven het geheel een gewichtige indruk. Wij dragen zwarte strakke fietsbroekjes en SPD-sandalen, die je eenvoudig aan je SAD-pedalen kunt vastklikken. Met dit systeem schijnt je 10% trapenergie te sparen en de sandalen zijn handig tegen zweetvoeten. Onze aparte verschijning wordt gecompleteerd door Allards Nederlandse vlaggetje op een drie meter hoge, flexibele stok. Deze is bedoeld om bij automobilisten extra goed op te vallen. Deze vlag vindt men vaak nog het mooiste, vooral als Allard hard doorfietst, want dan staat de stok meer horizontaal dan verticaal en is het net de Franse vlag. Het "Vive la France!" is dan ook niet van de lucht.

In Nederland daarentegen werden we soms door schooljeugd voor racisten uitgescholden. Het schijnt dat sommige jongeren tegenwoordig met een Nederlands vlaggetje op de mouw van hun jas lopen om hun voorkeur voor een kleurloos Nederland te tonen. Zo heeft een relatief klein groepje pubers onze nationale driekleur gedegradeerd tot een goed alternatief voor het hakenkruis. Wij probeerden ons er niet aan te storen, hoewel wij in de Bijlmer automatisch wat harder doorfietsten.

Onze tocht leidt ons oostelijker dan de geplande route, want we willen in Ronchamps de door Corbussier gebouwde kerk bezoeken. Dit moderne witte kerkje dateert uit het begin van deze eeuw en is een architectonisch kunstwerk. Daar konden we met onze Vrije School achtergrond niet omheen fietsen. Het kerkje was de moeite van de omweg zeker waard.

Wij zijn nu tien dagen met elkaar op stap en raken al aardig op elkaar ingespeeld. Wel valt het ons op hoezeer wij van verschillende achtergronden komen. Degi, de Leidse corpsbal, Allard de Delftse technout en Just de Velpse bomenexpert. Dit wordt vooral duidelijk uit de verschillende manier waarop wij naar het landschap kijken. Degi vraagt zich af wat de Eerste Wereldoorlog voor invloed heeft gehad op de dorpjes, Just probeert de plaatselijk flora thuis te brengen en Allard kijkt meer naar de fietsen dan naar het landschap. Als iemand dan een stelling over iets dat hem interesseert opwerpt, krijgt hij slechts een murmelende respons. Dit kan heel frustrerend zijn, en vrij snel maken we dan ook al de eerste ruzies mee. Natuurlijk niet zo gek als je zo dicht op elkaar leeft. Maar we begrijpen al snel dat iets, zodra het borrelt, moet worden uitgesproken. En dat werkt goed.

Wij rijden intussen weer in zuidwestelijk richting, via Briançon naar Macon. Deze streek is wat grauwer en de mensen zijn wat meer kortaf. Of zou dat aan het weer liggen? Voor het eerst is het bewolkt.

Wildkamperen doen we inmiddels elke avond. We zoeken een plekje dat even van de weg ligt en waar de kans een boze boer tegen het lijf te lopen miniem is. Het plekje moet vlak zijn en uit het zicht van anderen. Het liefst met mooi uitzicht en gelegen aan een (vis)watertje. Het is tot nu toe altijd goed gegaan. Er komt wel eens iemand langs die we dan direct om toestemming vragen. Meestal blijkt hij niet *le patron* te zijn, maar we hebben dan in elk geval onze goedgezindheid getoond. Sinds 15 september is het jachtseizoen geopend. Op zaterdag- en zondagavond lopen er overal jagers die ons manen laag tussen onze tentjes te blijven zitten. Eén keer vloog de hagel door de boomkruinen boven onze tent. Het geknal doet ons denken aan Oud en Nieuw. De kou soms ook. In de Ardennen hadden we zelfs eens een laagje ijs op de tenten!

Eéns in de vier of vijf dagen staan we op een camping om kleding en lichaam de nodige wasbeurt te geven.

Maar wildkamperen is een schitterende belevenis en bovendien erg goedkoop. Het enige waar wij intussen geld aan uitgeven is eten. Omgerekend besteden we nu f15,- p.p. per dag. Zelfs met de tempobeurs van minister Ritzen zouden we geld over houden!

Vlak boven Macon bezoeken we de oecumenische gemeenschap Taizé. hier kunnen jongeren van over de hele wereld met elkaar samen zijn om een oplossing te vinden voor allerlei problemen; van persoonlijk tot mondiale vraagstukken. Het leek ons, in het kader van Forum International, leuk deze commune te bezoeken. Het idee achter de gemeenschap spreekt ons aan, de jongeren die er komen minder. Het lijkt alsof ze de gemiste sixties proberen in te halen. Allemaal zijn ze op zoek naar *love and peace*. Maar eigenlijk lijken ze op zoek naar zichzelf. Innerlijke rust en vrede poogt men eerder in elkaars tentje te zoeken dan tijdens de gebedsdiensten. Wij hebben de mazzel net op tijd voor de speciale zaterdagavondgebedsdienst te zijn. Iedereen krijgt er een kaars in de handen gedrukt en er wordt gebeden en gezamenlijk gezongen onder de bezielende leiding van broeders in wit habijt. Alles in meerdere talen. Heel mooi om eens mee te maken!

We fietsen verder richting het zuiden, zoals altijd aangemoedigd door blaffende honden en vrome Mariabeeldjes. We fietsen in het oogstseizoen en dat merken we. Op elk lunch- of kampeerplekje valt wel fruit te vinden. Soms moeten we bij het opzetten van de tent moeite doen om de Mirabella's (gele pruimen) te ontwijken. We eten onze buiken rond en verzinnen de lekkerste toetjes.

Fruit Top 10:

1) Mirabella's	6) Bramen
2) Druiven	7) Perziken
3) Appels	8) Tamme kastanjes
4) Meloenen	9) Peren
5) Vijgen	10) Walnoten

Recept voor Cocktail De Provence

Snij een *rijpe meloen* (te vinden binnen in ca. 200 m van de tent) feestelijk in tweeën. Snij het vruchtvlees in stukjes zodat het sap vrij komt. Plet een *handvol druiven* (meestal hoef je daarvoor niet meer dan tien stappen te doen) tot moes en doe deze bij de meloen. Een scheut *wijn* die goed op temperatuur is gekomen achterop de fiets, en fijn gesneden *mint* (binnen handbereik) om het geheel extra smaak en frisheid te geven. Een *maïsblad* en *-pluim* ter garnering en op buitentemperatuur serveren. Smullen maar!

We doen eens in de twee dagen inkopen. In Frankrijk hebben ze aan de rand van elke stad minstens één gigantische supermarkt staan. Handig voor ons, maar dodelijk voor de kleine winkels in de omgeving. Twee van ons zoeken daar een pasta- of rijstmaaltijd bij elkaar. De derde staat buiten op de fietsen te passen. We rekenen altijd voor zes personen. Het gaat toch op. 's Morgens moeten we wel acht baguettes kopen om onze honger bij ontbijt en lunch te stillen. Opvallend is dat ze hier tegenwoordig drive-in bakkers hebben.

Vlakbij Montelimar, ligt het dorpje Pont de Barrêt. Hier heeft Degi's vader samen met zijn vrouw een mooi huis gebouwd waar zij in de zomermaanden van de Franse "*joie de vivre*" genieten. Voor ons een prima plek om even bij te komen. Het toeval wil dat Just en Allard twee jaar geleden tijdens een andere fietstocht door Frankrijk hetzelfde dorpje aandeden. Daar op de camping, is de fiets van Just toen gestolen. We hebben hem nooit teruggevonden. Omdat we flink hebben doorgereden mogen we van ons schema hier vier dagen rust nemen. We maken er onze eerste -en tot nu toe gelukkig laatste- regendagen mee. Nog twee dagen fietsen naar ons doel: de Middellandse Zee. Daar moet de ronde om gereden worden. Intussen begint het al vroeg donker te worden; om 19.30. dit is tot nu toe het enige waar we geen rekening mee gehouden hebben. In december zullen we niet lang door kunnen fietsen. Het is dan al om 17.00 donker! Om 7.00 uur opstaan valt nu nog te overleven, maar ook dat wordt een probleem. Bij Degi's vader krijgen we een olielamp, dat helpt in ieder geval een beetje.

In Marseille aangekomen vinden we een veilig heenkomen bij de oom en tante van Just en Allard. Hun oom is arts en past een grondige reorganisatie op ons eerste-hulp-pakket toe.

Daarnaast injecteert hij ons met het Hepatitis-B- vaccin. Deze ziekte schijnt door de Nederlandse GG&GD te worden onderschat. Just en Allard ontvangen het goede nieuws dat ze beide bloedgroep O-positief hebben. Erg handig, want Degi heeft deze bloedgroep ook. Zo is er dus voor een ieder van ons overal en altijd vers en zuiver bloed bij de hand!

Vanuit Marseille fietsen we weer het binnenland in. Hier beleven we de echte Provence. Schitterend. De mooiste streek waar we tot nu toe gefietst hebben. Het is tijd voor de druivenpluk en iedereen is in een feeststemming, welke al snel op ons overslaat. Om de Franse *joie de vivre* echt te ervaren stoppen we bij een *Cave du Vin* om één van onze waterzakken met wijn te vullen. We vragen vijf, maar krijgen acht liter mee. Voor slechts 28 francs. Een gulden per liter. En in vier dagen was het op, een fles de man per dag dus!

Bij Nice bereiken we de kust weer, die we tot Pisa in Italië zullen blijven volgen. Een drukke maar hele mooie weg. Monaco maakt bij ons een grote indruk. We moeten er laveren tussen de Rolls Royces en Ferrari's. Overal liggen rode lopers en staan verveelde bodyguards. We fietsen er in een half uurtje doorheen.

Aan het eind van het eerste gedeelte van onze tocht zijn we tot de slotsom gekomen dat het schema veel te krap is. Het valt nu nog wel vol te houden, maar we komen niet toe aan onze twee rustdagen per week. Bijgevoegd vindt u dan ook een nieuw schema. En natuurlijk de **Cyclus in Cijfers:**

Fietsuren per dag: minimum 3 uur 35	Gem. snelheid per week: week 1: 16,5 km p/u
maximum 6 uur 40	week 2: 18,5 km p/u
gemiddeld 5 uur 10	week 3: 20 km p/u
	week 4: 20,7 km p/u

Maximum snelheid: 64,9 km p/u

Totaal aantal kilometers tot Italië: 1890 km

Aantal kilometers per dag: minimum 67 km
maximum 130 km
gemiddeld 95 km

Blunder top 5

- 1) Allard en Just aantal kilometers in schema voor 25 % misgerekend
- 2) Just die zij jas vergat
- 3) Allard die drie keer achter elkaar macaroni tot pap kookt
- 4) Degi, wiens fles lampolie in zijn fietstas leeg stroomt
- 5) Just die zijn zonnebril verloor

Prestatie top 10

- 1) Degi die in Frankrijk een fietshelm heeft gekocht
- 2) Drie meter naast de weg onzichtbaar kamperen
- 4) Degi die in Nice voor 100 francs aan kranten en tijdschriften koopt
- 5) Just die in Marseille drie nummers in een karaokebar zingt
- 6) Allard die twee keer naar een gebedsdienst in Taizé is geweest
- 7) Allard die in drie minuten een spaak verving
- 8) Degi die vier dagen achtereen op kop fietste

9) Just die tent opzette in 90 seconden

10) Zeven lekke banden in vier weken

Rest ons U te bedanken voor het financieel mogelijk maken van het eerste gedeelte van onze tocht. Wij hopen dat ons U ons verslag met plezier gelezen hebt en dat U vol verwachting uitkijkt naar het volgende. Daarin zult U meer horen over het thema van onze tocht, het oproepen tot dialoog over de problemen rond de Middellandse Zee. Dan zullen wij in de steden Rome, Sarajevo, Skopje en Thessaloniki de eerste studenten ontmoeten. Wilt u ons rechtstreeks een brief sturen dan kan dat. Neemt U contact op met Fenneke van Swigchum, telefoonnummer: 020 420 66 27. Foto's kunt U zien op Internet: <http://www.studentssupport.nl/forum>. Weet dat het ons goed gaat en dat wij erg genieten van ons avontuur.

Met vriendelijke groeten,

Allard, Just en Degi